

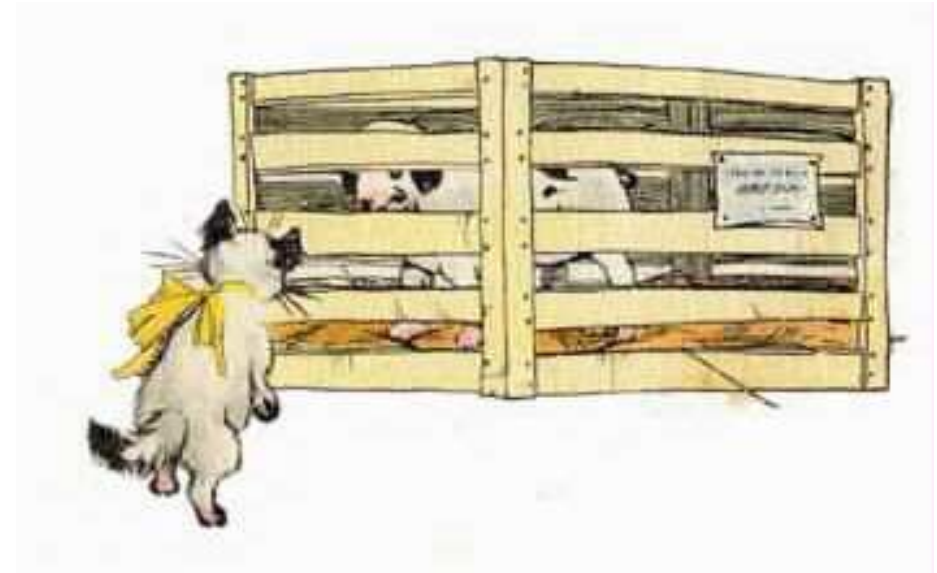
מתוך משאית כחולה יצא אדם לבוש כחול
עם ארגז עץ גדול. ובפנים ישב גור כלבים
מנומר.

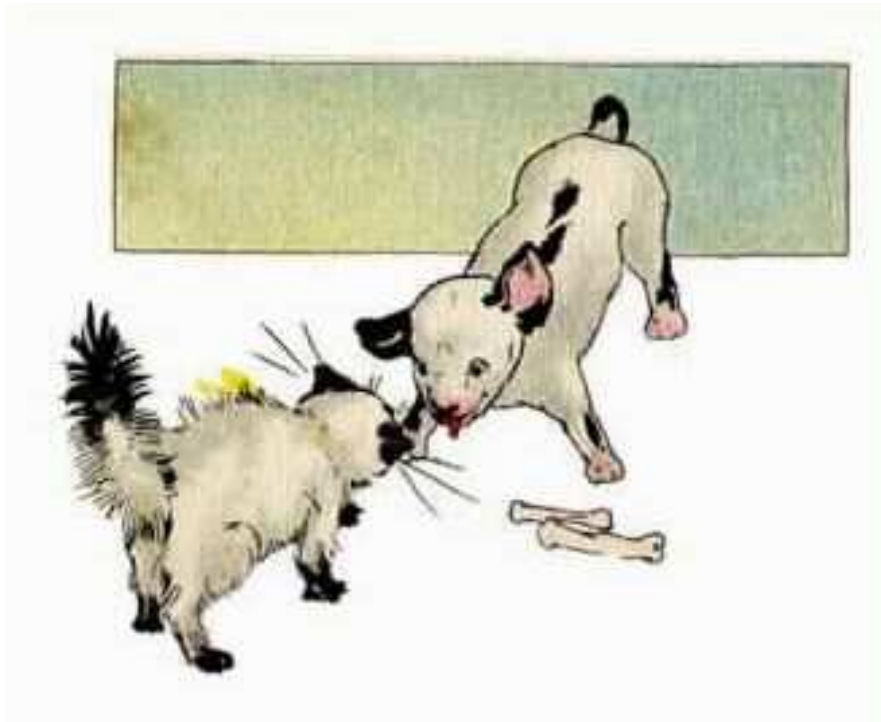
באביב נראה פונקי-דונק כמו חתלתול
חכם. אך השתומם מאוד כשראה דברים
חדשים בבית.

"מיאו" אמר פונקי "הכלב הזה שמן מדי ולא יוכל לטפס על עצים כמוני. והילדה בוודאי לא תאהב אותו, כמו שהיא אוהבת אותי."

פונקי נעלב מאוד כשראה את הגור. כי גם הוא היה לבן, עם כתמים שחורים על האף, האוזניים, על זנבו וכפות רגליו.

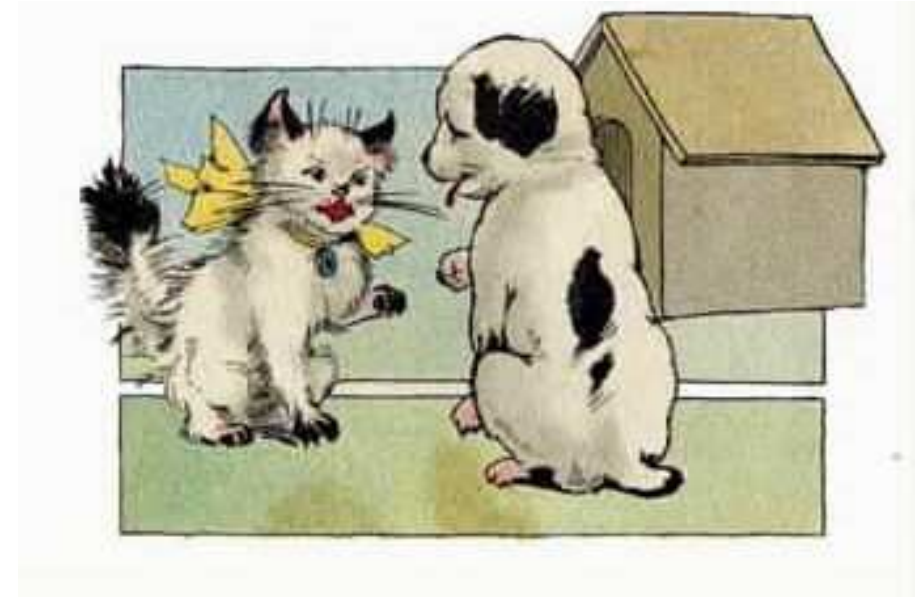
שחררו את הכלבלב והוא רץ סביב, שמח
שיוכל לסתובב חופשי.
אז פונקי אמר "מיאו" והכלב ענה "הו",
הו", ונעמדו זה מול זה.

"אולי הוא ירוץ וינבח ויקפוץ, אבל לא
ישמח את הילדים."
כי פונקי התחיל כבר לקנא בגור.

פונקי התחיל לרוץ
לקראתו אבל הכלבלב
עמד בלי נוע. ופונקי נעצר
פתאום ונפל, והתגלגל
על גבו פעמיים.

פונקי סמרר את פרוותו כדי להפחיד את
הכלבלב, אך זה לא רצה לברוח. הוא רק
הניע את ראשו ואמר: "לא, פונקי, אני
נשאר כאן."

בסוף פונקי השלים עם הגור הקטן והם
שיחקו ביחד עם הילדים. נכון, קוראים
קטנים, שזה הפתרון הטוב ביותר?

הכלבלב נתן נביחה
קטנה, ופונקי חשב שהוא
יתקוף אותו. הוא רץ לעץ
וישב שם גבוה, ורק הביט
למטה.